

Recensie: Un loup pour l'homme ★★1/2**1/2

Theatre National Brussel
woensdag 11 december 2019

foto © Hubert Amiel

Recensie:

Met *Un loup pour l'homme* is Violette Pallaro na haar debuut *Tabula Rasa* aan haar tweede voorstelling toe. Ook hiervoor deed ze beroep op getuigenissen van mensen om tot een productie te komen die focust op de rollen die we in het dagelijks aannemen. Ofwel: hoe we soms zelf een toneeltje opvoeren afhankelijk van de omstandigheden. Het levert helaas een aaneenschakeling van korte scènes op waardoor de creatie erg fragmentarisch en wat vrijblijvend aanvoelt. En ook al duurt *Un loup pour l'homme* maar een uurtje, toch weet ze niet altijd te boeien. Dat komt omdat sommige verhaaltjes gewoon niet sterk genoeg zijn.

Zeker, sommige zijn dat wel. Zoals die van de journalist die veel prijzen won. Maar achteraf bleek de man die voor een weekblad schreef, zijn meest opzienbarende stukken uit zijn duim te hebben gezogen. 'Een journalist is een mens. En mensen liegen.' zo verklaart ie achteraf zijn gedrag dat ontstaan is toen ie moeite bleek te hebben met het structureren van zijn teksten.

Openen doet de voorstelling met de vier spelers (Olivier Bonnaud, Magali Pinglaut, Lara Persain en Gael Soudron) die vertellen dat ze verhalen zullen vertellen. Een vader vertelde er vroeger aan zijn zoon en hij beleefde daar veel plezier aan. Het jongetje deed alsof ie het allemaal geloofde terwijl ie wel beter wist. Het verhaal gaat over een kind dat met een wolf leefde en uiteindelijk werd opgegeten door het dier. Op het einde van de voorstelling maakt de acteur het verhaal af. Er wordt een zekere suspense opgebouwd, maar die ontknopning is eerder teleurstellend net als de verwachtingen die ook *Un loup pour l'homme* helaas niet helemaal weet in te lossen. Het meest maatschappijkritisch is de productie van cie *Tabula Rasa* in het begin wanneer we drie volwassenen in het bos op zoek zien gaan naar oplossingen om hun situatie te verbeteren. De coach van dienst zegt dat ie zelf weet hoe het voelt om een jaar of al langer werkloos te zijn, tot deze nieuwe uitdaging op zijn pad kwam en die met beide handen greep. Hij projecteert zijn eigen gevoelens op het team dat ie voor zich heeft, en duwt hen eigenlijk dieper in de sombere situatie waarin ze verkeren door hen te vergelijken met de eigenschappen van een dier en een daarbij horend adjectief (een emotie). Verder legt ie vooral de nadruk op wat ze fout doen in het 'connecteren' en uit ie kritiek op de fysiek van een van de vrouwelijke deelnemers die erg op zichzelf is (wat nu eenmaal eigen is aan depressieve gevoelens). Hij port haar aan om te spelen met haar vriendjes (de andere dieren), en hoger in de boom te klimmen zodat ze de horizon, een breder zicht op de situatie kan krijgen. De vrouw heeft er kennelijk helemaal geen boodschap aan. De poging tot 'connecteren' blijkt hier niet meer dan een ironisch werkwoord dat vooral vlijmscherpe kritiek blijkt op hoe we steeds meer vervreemden van elkaar in de huidige individualistische maatschappij.

Verder is er nog de bedrijfsleider die als kind al moeite had om aanvaard te worden zoals ie was. Zijn moeder levert kritiek op zijn laatste voorbereiding, een speech die de bedrijfsleider zal doen voor zijn personeel. Ze vindt dat ie zijn hart wat meer moet openen, en zeggen dat hij zijn medewerkers graag ziet en apprecieert. Dat lijkt ze althans belangrijker te vinden dan wat zijn das zou kunnen uitstralen. De medewerker die de speech mee op de tablet volgt, verroert geen vin en blijft bij de tekst waarbij hij suggesties doet welke woorden zijn baas best benadrukt. De toespraak gaat vooral over presteren. 'Zou jij buiten je werk tijd willen doorbrengen

met hem?' vraagt de moeder van de CEO aan de medewerker waarop die aarzelend positief reageert. Niet veel later klaagt zij dat ie zijn eigen moeder als een vreemde behandelt en altijd het excuus bovenhaalt dat ie geen tijd voor haar heeft.

Verder is er nog Frank die in het bos wandelt met zijn vrouw en plots zijn ex tegenkomt. Hij vraagt haar of ze niets te zeggen heeft omdat ze jaren geleden als een dief in de nacht uit zijn leven verdween. Het koppel komt net terug van de bioscoop. Frank blijkt veranderd te zijn want met zijn ex kwam ie nooit buiten. Hij hekelt het feit dat zijn voormalige vriendin blijft zwijgen en iets voor zichzelf houdt, iets verbergt.

Tenslotte is er het verhaal van Isabelle en Filip die Michel en zijn vrouw met een kinderwagen tegenkomen. Ze vragen hen wat ze van hun baby vinden waarop ze een 'mooi' en 'hij lijkt op de papa' verwachten. Groot is dan ook hun ontgoocheling wanneer ze twifelen om iets te zeggen. 'Zeg het!' eist Michel die Filip na verloop van tijd in een houdgreep vasthoudt waarop ie uiteindelijk toch het sociaal wenselijke gedrag vertoont. Wanneer het koppel weg is, vraagt Filip aan Isabelle of zij ook gezien heeft wat hij zag waarop zij wat geagiteerd reageert maar uiteindelijk toegeeft dat zij ook helemaal geen baby zag liggen in de kinderwagen.

Un loup pour l'homme toont hoe mensen verhalen verzinnen om de waarheid die soms te pijnlijk of bedroevend is te camoufleren. Daarbij toont ze alleedaags menselijk gedrag. Helaas is de voorstelling ons ook te alleedaags.

< Bert Hertogs >

Credits:

Concept, tekst en regie Violette Pallaro In samenwerking met de tolken

Metâ€™ Olivier Bonnaud Magali Pinglaut Lara Persain Gael Soudron

Scenografieâ€™ Boris Dambly

Schilderij Laurent Liber

Dramaturgie Cyril Cotinaut

Lichtontwerpâ€™ Xavier Lauwers

Geluidsontwerpâ€™ Thomas Turine

Technische leidingâ€™ Michel Delvigne

Geluid Victor Petit

Assistent Maud PrÃatre

Creatieâ€™ La Gueule du Loup

Coproductieâ€™ ThÃatre National Wallonie- Bruxelles, la Maison de la Culture de Tournai/Maison de CrÃation, Mars â€ Mons arts de la scÃne, et le Festival de LiÃge

Partners le Festival de LiÃge, le ThÃatre National Wallonie-Bruxelles, la Maison de la Culture de Tournai/ Maison de CrÃation, Mars-Mons arts de la scÃne, le Forum Jacques PrÃvert de Carros, le ThÃatre Jean Vilar de Vitry- sur-seine, et la Coop asbl et Shelter Prod

Steun taxshelter.be, ING et du Tax-Shelter du gouvernement fÃdÃral belge, de la FÃdÃration Wallonie- Bruxelles, de la Chartreuse-Centre National des Ãcritures du spectacle et de Ad Lib Production (RÃsidences au LIBITUM) du ThÃatre PoÃme 2, et de la Cie Artara

Productie managerâ€™ Festival de LiÃge

Tournee CPPC â€ Centre de Production des Paroles Contemporaines / Rennes

Decorbouw en kostuumsâ€™ Ateliers du ThÃatre National Wallonie-Bruxelles

Een model werd gepresenteerd op het festival Fragment(s) #7 (The Lodge)

En met de stemmen van Salvador Defendini-SirÃ, Stanley Dupic, Beril Koca, Vincent Lecuyer, Diego Nakasone, Apolline Pereira, Pablo Steyaert, Nina Turine en Jean Pierre Baudson

Dank Anna Kobylarz, Anne Staquet, Catherine De Michele, Charline Hamaite, Ãmilie Thiry, Jean Louis Colinet, Kaspar KÃppers, Mathias Simons, Pierre

